

mis, ut constet legi divinæ integritas sua & perfectio, quin & bonitas, DEIq; justitia manifesta fiat. Nec quicquam etiam gloriæ, gratiæque divinæ detrahitur, licet adferatur, quòd quemadmodum DEUS clarissimè nobis in N. T. vitam æternam in Christo promisit, ita & in V. T., pro modulo tamen & mensura, quæ ipsius sapientiæ placuit, vitæ æt. promissa fecerit. Neq; enim Apostoli saltem testantur, quod Gentiles quidem fuerint extranei à testamenti promissionis, & absq; Christo, Iudæorum verò melior conditio fuerit, quò spectat aurea illa S. Petri Confessio Act. XV, 11. *Per gratiam Domini Jesu Christi credimus, nos salvos futuros, quemadmodum & illi,* sc. Patres sive credentes V. T. sed & ipse Salvator noster h. sup. cit. prodit, quòd Iudæi sibi persuasum habeant, se in Scripturis, V. utiq; T., quarum sanè præcipuam partem libri Moysi constituant, & in quibus etiam non minùs, quàm in cæteris Christus cum beneficiis suis præfiguratus fuit & prædictus, Luc 24. v. 27. vitam æternam, h. e. promissiones vitæ æternæ habere. quam Iudæorum sententiam tantùm abest, ut vel improbet, vel falsitatis, vanæque persuasionis arguat, ut potius confirmet, & diligentius scrutinium ab iisdem exigat. Ad hæc Apostolus Paulus profitendo, quòd si in hac tantùm vitâ in Christum nos speremus, h. e. resurrectionem carnis ac vitam æternam per fidem in illum certò promittere nobis haut possumus, omnium hominum simus maximè miserabiles, 1. Corinth. XV, 19. sat clarè indicat, pios in altera vitâ constantiora bona reposita habere, eademque firmiter sperare posse ac debere. Quomodo verò poterunt sperare, ac talia credere, de quibus nihil audiverunt, ac quæ illis non promissa? fides enim ac spes nituntur verbo & promissionibus divinis. Requirit itaque certa & immota bonorum spiritualium à DEO consequendorum, maximè vitæ æternæ, spes atq; fiducia non

C

in